

Arrest

nr. 28 333 van 5 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 maart 2009 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 5 oktober 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 1 juli 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 juli 2008 dient verzoeker een beroep in tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 6 januari 2009 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiare beschermingsstatus, bij arrest nummer 21.220.

Op 11 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 6 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

(…)”

Op 6 april 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is daar verzoeker het vereiste belang ontbreekt. Verwerende partij stelt dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien hij op 6 april 2009 een tweede asielaanvraag heeft ingediend. Verwerende partij argumenteert dat aangezien de tweede asielaanvraag van verzoeker in behandeling is, hij geen gevolg dient te geven aan het aan hem betekend bevel van 6 maart 2009. Bijgevolg is de verwerende partij van oordeel dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan verzoeker geen voordeel kan opleveren. Ter terechtzitting deelt de verwerende partij mee dat de tweede asielaanvraag van verzoeker ondertussen werd afgesloten met een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, doch dat verzoeker ondertussen een derde asielaanvraag heeft ingediend op 20 mei 2009. Bijgevolg handhaaft de verwerende partij haar exceptie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing genomen is in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en met toepassing van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt verder:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 1 juli 2008 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. Verzoeker diende tegen de desbetreffende beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 21.220 van 6 januari 2009 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal van 1 juli 2008 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker betwist dit gegeven niet.

Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vermag de verwerende partij bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten bijgevolg niets anders dan, in uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker, om voormelde redenen en niet omwille van het feit dat verzoeker een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend die in behandeling is, geen voordeel opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering (RvS 26 mei 2005, nr. 145.080; RvS 15 juni 2005, nr. 145.960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611).

De exceptie van de verwerende partij is in die aangegeven mate gegrond.

Waar verzoeker aanvoert dat hem geen bevel kon worden afgegeven zolang er nog geen uitspraak is over zijn regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 11 december 2008, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Verzoekers argument doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de minister.

Het beroep van verzoeker is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU